

Lea Fatur:

Lena lastovičica.

Za trainom nad vrati v lilev so imele lastovice gnezdo. Vsako pomlad so se vračale vanje, ga malo popravile in počedile in čakale mladičev.

Anka in Jožko sta se čudila, koliko dela imata ata in mama lastovka, kadar zijajo iz gnezda štirje rumeni kljunčki. Rada bi bila otroka štela. kolikokrat priletita in odletita ata in mama, in koliko črvov, muh in gosenic prineseta mladičcm, pa nista še hodila v šolo in sta znala šteti samo šele do deset.

Hlapec je povedal otrokoma: »Mladiči bodo kmalu godni; le glejta, kako jih bosta učila stara letati.« Res so začeli trije mladiči kmalu prhutati s perutkami in Anka je slišala, kako je rekla mama lastovka:

>>Jutri bomo začeli! Gospodarjevi otroci hodijo v šolo, da se naučijo, kar jini je treba; nie ptičke moramo pa same učiti svoje mladiče.«

Anka in Jožko sta vstala zgodaj, lastovice so pa že imele svojo »šolo«. Stara dva sta letala iz gnezda na bližnjo jablano, z jablane nazaj v gnezdo in sta vabila mladiče:

»Lc pogum! Le za nama! Leti, ptiček, leti! Saj ne boš padlo, dete moje zlato, srček ti moj pernat... Le spusti se, ljubček ... Tako! ... Dobro bo... Kdor pride prvi, dobi mastno gosenico ...«

»Čiv-pi v-črrr!«

Mladiči so se stresli, se ozirali in spustili... Niso padli — prišli so na vejo in gledali piesenečeni na prepad pod seboj. Tako trije. Četrti pa ni frfotal s krili in ni šel na rob gnezda. Zaman sta ga klicala ata in mama, zaman sestrice. Četrti je obsedel v gnezdu, kakor da je železna klada. Tam je ostal še več dni zaporedoma. Oni trije mladiči so že letali z jablane na tla in nazaj; lovili že v zraku mušice in grabili mravlje na debelu — pa si pripovedovali, kako velik in čudovit je božji svet; so se veselili, da bodo delali dolge izlete in se napotili celo na potovanje okoli sveta. Četrti je pa še vedno čepel v gnezdu, so pustil pitati od staršev in si mislil: »Naj bo svet se tako lep — v gnezdu je pa le najvarneje in najtopleje.«

Enkrat se je pa razjezila mama lastovica in je kregala lenega mladiča: ^Zleti vendar. lenoba! Pride kmalu čas selitve in zato se je treba vaditi — sicer boš opešal in padel v morje.«

»Ne grem! Lahko bi padel na dvorišče in bi se ubil.«

>Le čakaj, lenoba, vržem te iz gnezda! Bom videla, če boš letel.«

Tako je zagrozila mama lastovica in res vrgla lenega mladiča s klunom iz gnezda. Mladič je zafrfotal — in se oprijel veje. Ata in mama, sestre in vrabci in kure na dvorišču, Anka in Jožko — vsi so se smejali. Leni mladič pa je zafrfotal nazaj v gnezdo in je pravil, da je svet res čudovito ^elik, a najlepše je le doma v gnezdu.

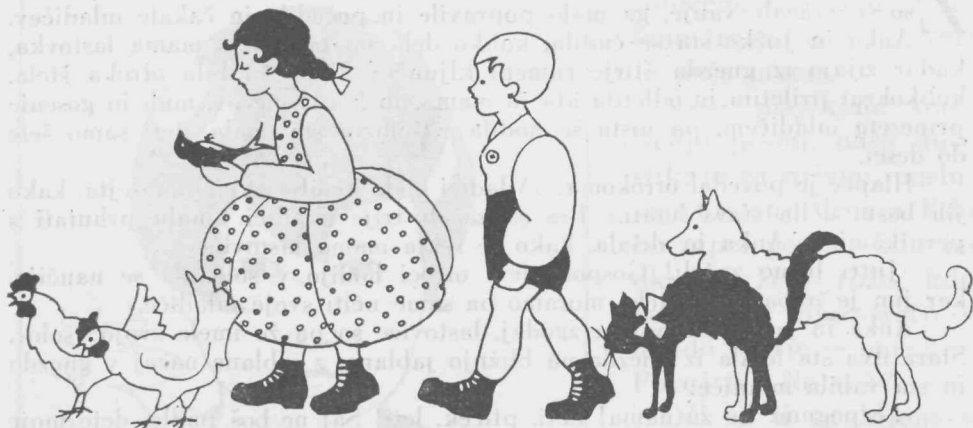
Ata in mama in tri sestrice lastovičice so že delali dolge polete ip so se krmili in veselili. Četrta lastovicica je pa zletela le na drog brzojkva, od tam pa na dvorišče in si ondi poiskala živeža in se kregala z vrabci.

Prišel je pa čas selitve. Lastovice so imele dolge vaje, dolge posvete. Lena lastovičica se pa ni udeleževala ne sej ne poletov. Odgovarjala je staršem, sestram, tetam in botram:

»Nisem tako neumna, da bi se gnala preko morja. Utonile boste!«

»Ti boš pa gladu umrla,« jo je svarila mama. »Ne bo zmiraj zeleno, ne bo zmiraj črvov ne muh.«

»Se bom že kako preredita! Skrbite ve same zase!« Tako je odgovarjala trmasta in lena lastovičica in se ni nič jokala, ko je odhajal ves lastovičji rod na jug. Gledala je za njimi in mahala veselo z belim robcem. Pa kmalu je videla, kako je sama. Napadali so jo vrabci in sinice, kosi so ji pa žvižgali: »Zakaj si ostala?«

In vreme se je brzo prevrglo. Bil je tak veter, da so ostale vse žuželke doma in da nista lastovici pomagala Anka in Jožko, bi bila grozno stradala.

Neko jutro je pogledala lastovičica preplašeno na dvorišče: vse je bilo postlano kakor z gosjim puhom... Kosi so trkali s kljunom na okna hiše. Anka in Jožko sta postavila nad okno strešico in ondi nasula kaše. Priletavale so prezimovalke, ščebetale, se zahvaljevale in odletavale. Lastovičica se je pa tresla od mraza. Zdaj je vedela, zakaj je odletel njen rod... Mraz, mraz je hujši ko lakota!

Anka in Jožko sta pobrala prezeblo ptičico, jo grela in ji vlila v kljun gorke kave. Pa je lastovičica samo obrnila oči in leno spustila peroti.

Pokopala sta leno lastovičico na vrtu. Maček in pes ter par radoTedniii kur je šlo za pogrebom. Vrabci so pa čivkali slabo pogrebno pesem:

»Oj mlada, premlada si morala umreti,
ker nisi hotela na jug poleteti!«

